

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Urto/4/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018014432
Dátum vydania rozhodnutia: 09.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2018014432.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a členov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci odsúdeného V. W. pre trestný čin závažnej krádeže podľa § 242 ods. 1, § 243 ods. 1, ods. 2 č. 2, Trestného zákonníka Spolkovej republiky Nemecko a iné, na neverejnom zasadnutí dňa 9. septembra 2019 v Bratislave o odvolaní prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. februára 2019, sp. zn. 6Ntc/22/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. sa odvolanie prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 19. februára 2019, sp. zn. 6Ntc/22/2018, podľa § 16 ods. 1 písm. j) zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) odmietol uznať a vykonať rozsudok Okresného súdu Inglostadt (SRN) z 30. septembra 2013, sp. zn. 8 Ls 24 Js 7167/13, v spojení s uznesením Okresného súdu Inglostadt (SRN) zo 14. júla 2014, sp. zn. BwR 8 Ls 24 Js 7167/13, ktorým bol odsúdený V. W. na tam uvedenom skutkovom základe uznaný vinným z trestného činu závažnej krádeže organizovanou skupinou, z toho v jednom prípade v súbehu dvoch činov rovnakej povahy podľa § 242 ods. 1, § 243 ods. 1, ods. 2 č. 2, § 244 ods. 1 č. 2, § 244a ods. 1, § 25 ods. 2, § 52, § 53 Trestného zákonníka Spolkovej republiky Nemecko (ďalej len „TZ SRN“), a za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka a 6 mesiacov.

V odôvodnení súd vysvetlil, že o uznaní a výkone predmetných rozhodnutí sa už konalo pod sp. zn. 6Ntc/13/2016. Vo veci naďalej pretrvávajú nedostatky vytýkané rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 13. októbra 2017, sp. zn. 4 Urto 6/2017, ktoré justičnými orgánmi štátu pôvodu neboli odstránené ani prípisom z 25. septembra 2018. Z obsahu spisu, ale ani z vydaného osvedčenia nevyplýva, že by sa odsúdený W. osobne zúčastnil konania, ktoré 14. júla 2014 viedlo k vydaniu rozhodnutia o premene podmieneného trestu; ani z uznesenia nemeckého súdu nie je zrejmá účasť odsúdeného v tomto konaní. Odsúdený W. v rozpore s čl. 8 ods. 1, ods. 2 smernice

EP a Rady EÚ č. 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nebol informovaný o termíne konania na nemeckom súde, hoci na to mal právo. Ani doručenie rozhodnutia zo 14. júla 2014 odsúdenému nie je bez najmenších pochybností preukázané, keďže prevzatie rozhodnutia nepotvrdil. Justičný orgán štátu pôvodu tiež nepreukázal, že by odsúdený W. uplatnil okamžitú sťažnosť, pretože rozhodnutie o takejto sťažnosti nebolo tunajšiemu súdu predložené, hoci bezprostredne súvisí s prejednávanou vecou. Súd neporozumel, ako by odsúdený mohol podať okamžitú sťažnosť, keď sa rozhodovania o zrušení podmieneného odkladu nezúčastnil.

Proti tomuto rozsudku podala prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátorka“) dňa 6. marca 2019 odvolanie.

Uviedla, že rozsudok krajského súdu bol vydaný predčasne; ak mal súd za to, že existuje dôvod podľa § 16 ods. 1 písm. j) zákona č. 549/2011 Z. z., mal postupovať podľa § 16 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., t. j. požiadať justičný orgán štátu pôvodu o stanovisko. S poukazom na vyjadrenie z 25. septembra 2018 vysvetlila, že podľa nemeckých právnych predpisov, odsúdený nemá právo byť prítomný pri rozhodovaní o zrušení podmieneného odkladu výkonu trestu; tomuto rozhodnutiu však predchádza vykonanie osobného výsluchu, na ktorý bol odsúdený W. predvolaný, avšak sa naň nedostavil. Z tohto dôvodu bol 14. júla 2014 bez ústneho pojednávania podmienený odklad výkonu trestu zrušený. Proti tomuto rozhodnutiu mal odsúdený právo podať sťažnosť, čo aj učinil a Krajský súd Ingolstadt o nej rozhodol 9. augusta 2014 (pozn. správne 9. septembra 2014) tak, že ju zamietol. Ak sa teda odsúdený W. rozhodovania (či jemu predchádzajúceho výsluchu) nezúčastnil, s najväčšou pravdepodobnosťou sa ho zúčastnil jeho obhajca, ktorý ho zastupoval v SRN a ktorý aj zrejme v jeho mene podal sťažnosť. Ak by teda aj súd považoval doručenie predvolania odsúdenému za nepreukázané, je zrejmé, že predvolanie obdržal jeho nemecký obhajca, ktorý podal sťažnosť; pritom odsúdený bol uzročený s tým, že neplnením súdom určených podmienok, môže dôjsť k premene trestu.

Peňažná suma, ktorú mal odsúdený zaplatiť nie je porovnateľná s tzv. peňažnou sankciou v zmysle zákona č. 183/2011 Z. z., skôr by ju bolo možné pripodobniť k postupu podľa § 51 ods. 4 písm. c), d) Tr. zák., resp. pokiaľ ide o povinnosť zdokladovať každú jednotlivú platbu predložením príslušných potvrdení, možno uvažovať o použití § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zák., resp. § 50 ods. 2, § 51 ods. 5 Tr. zák. Podľa nemeckého práva odsúdený nemal povinnosť určenú sumu uhradiť v celku do konca plynutia skúšobnej doby, ale v presne stanovených mesačných intervaloch bol do 14 dní od jednotlivých splátok povinný úhradu zdokladovať. Keďže tieto povinnosti si odsúdený W. neplnil, súd rozhodol o premene uloženého trestu.

K § 16 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. prokurátorka uviedla, že nie je dostatočne preukázané, že by odsúdený mal páchať trestnú činnosť sčasti na území Slovenskej republiky. Táto okolnosť je len neurčito spomenutá v rozsudku nemeckého súdu, avšak v tomto smere nie sú známe žiadne ďalšie skutočnosti. Ak by súd z tohto dôvodu odmietol uznať rozsudok, bolo by potrebné pre uvedený skutok začať trestné stíhanie na území Slovenskej republiky. Nie je však jasné, na základe akých konkrétnych skutkových okolností by k tomuto došlo, kto by bol vecne a miestne príslušný na vedenie takéhoto konania atď. Na záver prokurátorka dodala, že ak by sa súdu zdala uložená sankcia prísná (keďže odsúdený W. medzitým celú požadovanú sumu uhradil), mohol by ju vyhodnotiť ako nezlučiteľnú s právnym poriadkom SR a do úvahy by prichádzal postup podľa § 17 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátorka navrhla, aby najvyšší súd podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. v spojení s § 518 ods. 4 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a po doplnení konania rozhodol o uznaní cudzieho rozhodnutia.

K podanému odvolaniu sa 18. apríla 2019 vyjadril odsúdený V. W., ktorý prostredníctvom obhajcu JUDr. Mateja Csenkyho navrhol, aby ho odvolací súd ako nedôvodné v celom rozsahu zamietol.

Nad rámec argumentácie súdu obvinený poukázal na § 16 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z., ktorý mal byť naplnený tým, že v prípade uloženej povinnosti zaplatiť 1 200 € (v peňažných splátkach

po 50 € mesačne) ide de facto o peňažný trest, ktorý už bol medzičasom vykonaný. To, že predmetná suma nebola uhradená pred rozhodnutím o zrušení podmienecného odkladu výkonu trestu, resp. vôbec nebola uhrádzaná v mesačných splátkach, bolo spôsobené jeho nepriaznivou finančnou situáciou a nedostatkom vedomostí o platobných podmienkach. Bol rád, že bol prepustený z väzby a dostatočne sa nezameral na svoje povinnosti, čo mu je s odstupom času úprimne ľúto. Okrem toho, v rozhodnom čase bol peňažný trest vo výške 1 000 € uhradený a až z konania o európskom zatýkacom rozkaze sa dozvedel, že musí doplatiť ďalších 200 €. Poukázal aj na to, že nemecký súd rozhodol o výkone trestu skoro rok predtým, ako mal svoj záväzok definitívne splniť. Krajský súd nie je oprávnený vyžadovať si od nemeckých súdnych orgánov dodatočné podklady, keďže dôkazné bremeno zaťažuje nemecké orgány. K § 16 ods. 1 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z. uviedol, že v doterajšom konaní nedal súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia. K § 16 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. uviedol, že zo skutkovej vety nemeckého súdu vyplýva, že svojou činnosťou sa mal podieľať na preprave a následnom predaji kradnutých bicyklov na Slovensku.

V ďalšej časti uviedol, že nie je zrejmé, na základe koho žiadosti súd o uznaní a výkone rozhodnutí postupoval. V tomto smere by sa mala uplatniť právna úprava uvedená v § 518 ods. 1 Tr. por., podľa ktorej návrh na uznanie predkladá Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MS SR“). V ďalšom si dovoľil dať do pozornosti, že súdne orgány Slovenskej republiky už v minulosti o žiadosti nemeckých justičných orgánov rozhodovali; je teda na zváženie, či opätovným rozhodovaním o rovnakej žiadosti nemeckých orgánov ohľadne rovnakých cudzích rozhodnutí nedošlo napadnutým rozsudkom krajského súdu k porušeniu zásady ne bis in idem. Napokon poukázal na to, že prípadné uznanie a výkon trestu by bol v rozpore s § 34 Tr. zák., keďže by bol potrestaný dvakrát - raz keď v celom rozsahu uhradil 1 200 € a druhýkrát, keď si vykoná uložený trest vo výmere 1,5 roka. Na záver obvinený dodal, že po prepustení vedie riadny život, je živnostník, má družku, s ktorou sa chce v septembri 2019 oženiť a od predmetného odsúdenia uplynulo 6 rokov.

Dňa 29. marca 2019 bolo odvolanie prokurátorky spolu so spisovým materiálom predložené najvyššiemu súdu.

Ešte predtým ako najvyšší súd pristúpil k riešeniu vecných otázok, musel sa vysporiadať procesnými námietkami. K námietke, podľa ktorej súdy o podanej žiadosti nemohli konať, lebo v rozpore s § 518 ods. 1 Tr. por. nebola podaná prostredníctvom MS SR, súd upozorňuje, že v prejednávanej veci nejde o konanie podľa 5. časti III. hlavy Trestného poriadku, ale o konanie podľa zákona č. 549/2011 Z. z.; v tomto konaní podľa § 12 ods. 3 v spojení s § 22 zákona č. 549/2011 Z. z. prebieha komunikácia medzi justičnými orgánmi priamo [resp. čl. 5 ods. 1 Rámcového rozhodnutia Rady EÚ č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie“)].

K námietke, podľa ktorej súdy nemohli vo veci konať aj preto, lebo už minulosti vo veci rozhodli (ne bis in idem), najvyšší súd uvádza, že je naozaj pravdou, že rozsudkom krajského súdu z 11. mája 2017, sp. zn. 6Ntc/13/2016, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 13. októbra 2017, sp. zn. 4 Urto 6/2017, sa rozhodlo tak, že podľa § 16 ods. 1 písm. j) zákona č. 549/2011 Z. z. sa hore označené rozhodnutia Okresného súdu Ingolstadt (pozn. ktoré sú aj teraz predmetom uznávacieho konania; spis 6Ntc/13/2016, č. l. 112 - 113), odmietajú na území Slovenskej republiky uznať a vykonať (spis 6Ntc/13/2016, č. l. 163, 183). V tejto súvislosti ale najvyšší súd upozorňuje, že zásada ne bis in idem, ktorá je v zákone č. 549/2011 Z. z. vyjadrená v § 16 ods. 1 písm. a), zakazuje, aby súdy uznali a vykonali rozhodnutie, ak proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom alebo ak majú informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vyneseneý. Pokiaľ teda podstata predmetnej zásady (zjednodušene) spočíva v tom, aby odsúdený nebol dvakrát potrestaný za ten istý skutok, potom len samotným posúdením podmienok pre uznanie a vykonanie cudzieho rozhodnutia nemôže dôjsť k jej porušeniu.

V tomto smere - z procesného hľadiska najvyšší súd doplnia, že zo zákona č. 549/2011 Z. z. ani z Trestného poriadku nevyplýva, že by súdy nemohli konať o opakovanej žiadosti justičných orgánov vo veci uznania a vykonania rozhodnutia, ktoré už raz bolo predmetom uznávacieho konania. Naopak, systém justičnej spolupráce je založený na princípe vzájomnej dôvery, na tom, že ak neexistuje dôvod pre odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia, orgány vykonávajúceho štátu ho vždy uznajú a vykonajú (viď bod 5 preambuly rámcového rozhodnutia). Z uvedeného, samozrejme, nemožno vyvodit', že by súdy mohli revidovať svoje skôr vyslovené závery ohľadne neuznania cudzieho rozhodnutia, znamená to len, že samotná existencia takéhoto rozhodnutia nevytvára prekážku právoplatne skončenej veci (mutatis mutandis viď uznesenie najvyššieho súdu z 5. apríla 2017, sp. zn. 2 TdoV 7/2016). Súdy aj novo doručenu žiadosť (s novo doručeným osvedčením podľa čl. 4 rámcového rozhodnutia) preskúmajú a rozhodnú o nej; za predpokladu, že bude (materiálne) založená na tých istých dôvodoch, o ktorých už raz súdy konali a rozhodovali, neostane im nič iné, len takéto skoršie (pozn. hoci aj vecne nesprávne) rozhodnutie rešpektovať. Na druhej strane, pokiaľ orgány štátu pôvodu doručia žiadosť (s osvedčením podľa čl. 4 rámcového rozhodnutia), ktorá je založená na nových alebo čiastočne odlišných informáciách (pozn. ktoré skôr konajúcim súdom neboli známe), súdom nič nebráni, aby po ich preskúmaní z hľadiska podmienok podľa § 15 - § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. (v spojitosti s už skôr zistenými skutočnosťami), dospeli k odlišným záverom.

Aj v posudzovanom prípade sa nemecké justičné orgány 21. decembra 2018 (teda po skončení veci pod sp. zn. 6Ntc/13/2016) obrátili na krajský súd s novou žiadosťou z 25. septembra 2018, ktorej prílohou bolo osvedčenie zo 16. októbra 2018 (pozn. tomuto postupu predchádzala žiadosť o konzultácie podaná podľa čl. 4 ods. 3 rámcového rozhodnutia, na ktorú krajský súd reagoval tak, že orgány štátu pôvodu si novú žiadosť podať môžu, avšak súd nebude vopred prejudikovať svoje rozhodnutie; spis 6Ntc/13/2016, č. l. 215, 220), v ktorom orgány štátu pôvodu na margo rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Urto 6/2017 vysvetlili, že odsúdený W. bol na 4. júla 2014 o 11:00 hod. predvolaný na osobné vypočutie vo veci zrušenia odkladu výkonu trestu, na ktoré sa ale bez ospravedlnenia nedostavil (č. l. 1, 7, 12). Keďže v danom prípade bola podaná nová žiadosť, na podklade nového osvedčenia, obsahujúceho nové informácie týkajúce sa splnenia podmienok pre postup podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., bolo správne, že o takto podanej žiadosti krajský súd konal a rozhodol.

Nakoľko aj najvyšší súd bol toho názoru, že v danom prípade žiadne procesné prekážky neexistovali, ako súd odvolací (§ 518 ods. 4 Tr. por.) preskúmal na podklade včas podaného odvolania (§ 309 ods. 1 Tr. por.) prokurátorky zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a zistil, že toto nie je dôvodné.

Podľa § 5 zákona č. 549/2011 Z. z. súd pri overovaní skutočností podľa § 4 vychádza z údajov uvedených v osvedčení, a ak je to potrebné aj z dodatočných informácií poskytnutých justičným orgánom štátu pôvodu na základe žiadosti súdu alebo na základe vlastného zistenia.

Podľa § 16 ods. 1 písm. j) zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak z osvedčenia vyplýva, že dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s procesnými požiadavkami právneho poriadku štátu pôvodu 1. bola včas predvolaná, a tým informovaná o termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami doručili informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania a informovaná o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo 2. vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol vymenovaný dotknutou osobou alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní obhajoval, alebo 3. po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na opravný prostriedok, na ktorom má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožní opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktorý môže viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok alebo nepodala opravný prostriedok v rámci príslušnej lehoty.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. súd môže rozhodnúť o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia aj vtedy, ak sa rozhodnutie týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, pričom súd zohľadní najmä okolnosti spáchania skutku.

Podľa § 16 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. ak je daný dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa odseku 1 písm. a), f), g), h), j), l) a odseku 2, súd pred prijatím takého rozhodnutia požiada justičný orgán štátu pôvodu o stanovisko, a ak je to potrebné aj o bezodkladné zaslanie dodatočných informácií nevyhnutných na svoje rozhodnutie. Súd môže požiadať justičný orgán štátu pôvodu o stanovisko aj v prípade, ak ide o iný dôvod odmietnutia podľa odseku 1.

Podľa čl. 9 ods. 1 písm. i) rámcového rozhodnutia príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznanie rozsudku a vykonanie trestu, ak bol rozsudok vynesený v neprítomnosti, pokiaľ sa v osvedčení neuvádza, že príslušnú osobu predvolali osobne alebo ju informovali prostredníctvom zástupcu, ktorý je oprávnený podľa vnútroštátneho práva štátu pôvodu, o mieste a čase konania, ktoré vyústilo do vynesenia rozsudku v neprítomnosti, alebo že táto osoba uviedla príslušnému orgánu, že sa v danom prípade proti rozsudku neodvolá.

Úvodom je treba skonštatovať, že krajský súd naozaj pochybil, keď sa pred vydaním rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. j) zákona č. 549/2011 Z. z. v zmysle ods. 3 neobrátil na príslušné justičné orgány štátu pôvodu so žiadosťou o stanovisko, resp. so žiadosťou o bezodkladné zaslanie dodatočných informácií. Keďže aj najvyšší súd bol toho názoru, že v danom prípade prichádzalo do úvahy použitie citovaného ustanovenia, dňa 6. júna 2019 sa s takouto žiadosťou obrátil na Štátne zastupiteľstvo Ingolstadt. Vychádzajúc z odpovede z 26. júna 2019 (doručenej 26. augusta 2019), ako aj celého zadováženého spisového materiálu, najvyšší súd dospel k záveru, že predmetné rozhodnutia naďalej nie je možné na území Slovenskej republiky uznať a vykonať.

Zo spisového materiálu bolo nesporné, že odsúdený V. W. sa nezúčastnil konania o zrušení odkladu výkonu trestu odňatia slobody zo 14. júla 2014. Ako nemecké justičné orgány v novom osvedčení zo 16. októbra 2018 vysvetlili, toto konanie má podľa § 453 ods. 1 Trestného poriadku SRN zásadne písomný charakter, a teda sa ho odsúdený ani zúčastniť nemohol. V prípade, že sa má rozhodnúť o zrušení odkladu výkonu trestu, má dotknutá osoba právo na osobné vypočutie. Z tohto dôvodu na základe návrhu Štátneho zastupiteľstva Ingolstadt zo 4. júna 2014, Okresný súd Ingolstadt predvolal odsúdeného W. na výsluch, ktorý sa mal uskutočniť 4. júla 2014 o 11:00 hod. Na výsluch sa však odsúdený bez ospravedlnenia nezúčastnil, ktorá skutočnosť v spojení s „hrubým a vytrvalým neplnením podmienok“ uložených mu rozsudkom Okresného súdu Ingolstadt z 30. septembra 2013 rezultovala do vydania uznesenia zo 14. júla 2014 (č. I. 1, 7, 12).

Z odpovede z 26. júna 2019, ako aj z ostatného spisového materiálu však vyplynulo, že nemecké justičné orgány majú predvolanie odsúdeného W. na výsluch zo 4. júla 2014 len zaznamenané (pozn. zrejme v dozorovom spise), avšak nedisponujú kópiou doručky, a preto ani s istotou nevedia potvrdiť, či mu bolo doručené a prípadne kedy sa tak stalo. Za týchto okolností, berúc do úvahy vyjadrenie odsúdeného, ktorý poprel, že by mu takéto predvolanie bolo doručené (spis 6Ntc/13/2016, č. I. 171), prihliadajúc aj na to, že ani samotné uznesenie zo 14. júla 2014 mu podľa nemeckých justičných orgánov (spis 6Ntc/13/2016, č. I. 84 - 85) nemuselo byť osobne doručené, dospel najvyšší súd k záveru, že v zmysle § 16 ods. 1 písm. j) bod 1 zákona č. 549/2011 Z. z. nebolo jednoznačne preukázané, že by si odsúdený W. bol vedomý plánovaného konania a už vôbec nebolo preukázané, kedy sa o ňom mal dozvedieť [k tomu viď čl. 9 ods. 1 písm. i) rámcového rozhodnutia]. Na tomto mieste považuje najvyšší súd za vhodné opätovne pripomenúť, že napriek dikcii zákona (ktorý hovorí o „preukazovaní“ relevantných skutočností) sa systém uznávacieho konania riadi zásadou vzájomnej dôvery, z čoho plynie, že justičné orgány vykonávajúceho štátu od justičných orgánov štátu pôvodu nežiadajú, aby ním uvádzané skutočnosti „preukazovali“; aj žiadosť tunajšieho súdu zo 6. júna 2019 bola

formulovaná tak, aby (len) uviedli, či a kedy bolo predvolanie na výsluch odsúdenému W. doručené. Uvedené ale samozrejme, nevyklučuje postup podľa § 16 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. pokiaľ odsúdený relevantne spochybní skutočnosti uvádzané v osvedčení.

Rovnako z odpovede z 26. júna 2019 vyplynulo, že odsúdený W. si v konaní o zrušenie podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody obhajcu nezvolil a keďže podľa nemeckého práva nešlo o prípad tzv. nutnej obhajoby, súd mu ho ani neustanovil. Pokiaľ ide o ďalšie - čiastočne zmätočné vyjadrenie nemeckých justičných orgánov, z ktorého sa javí, že odsúdeného W. predsa len mohol (zrejme) od 28. augusta 2014 zastupovať „ustanovený zvolený obhajca“ Dr. Kanev (pozn. ide o obhajcu, ktorý zastupoval odsúdeného W. v pôvodnom konaní, v ktorom bol odsúdený; spis 6Ntc/13/2016, č. 1. 92), ktorý mal 28. augusta 2014 podať proti uzneseniu zo 14. júla 2014 okamžitú sťažnosť, treba uviesť, že o takto podanej okamžitej sťažnosti Krajský súd Ingolstadt rozhodol 9. septembra 2019 tak, že bola podaná oneskorene (pozn. so sťažnosťou bola zároveň zamietnutá žiadosť o navrátenie lehoty). V situácii, keď „ustanovený zvolený obhajca“ Dr. Kanev prevzal obhajobu odsúdeného W. (zrejme) až po jeho právoplatnom skončení a jeho jediný úkon spočíval v oneskorene podanej sťažnosti, nemožno dospieť k záveru, že by odsúdeného W. podľa § 16 ods. 1 písm. j) bod 2 zákona č. 549/2011 Z. z. zastupoval obhajca.

Uvedené platí o to viac, že z uznesenia zo 14. júla 2014, ale ani zo žiadnej inej listiny nevyplýva, že by odsúdený W. bol poučený o možnosti podať proti uzneseniu opravný prostriedok (pozn. uznesenie neobsahuje poučenie; č. 1. 42). Z tohto dôvodu je s ohľadom na § 16 ods. 1 písm. j) bod 3 zákona č. 549/2011 Z. z. irelevantné, či uznesenie bolo odsúdenému doručené 1. augusta 2014 tak, ako to uvádzajú nemecké justičné orgány (pozn. tie však vo vyjadrení z 25. októbra 2016 zároveň pripúšťajú, že toto mohlo byť doručené aj inej osobe s rovnakým menom).

Sumarizujúc uvedené, v situácii keď sa odsúdený W. nezúčastnil výsluchu zo 4. júla 2014 (pozn. ani samostatného rozhodovania o zrušení odkladu výkonu trestu odňatia slobody zo 14. júla 2014), nie je zrejmé, či bol na tento výsluch predvolaný a ak áno, kedy sa tak stalo, uznesenie o zrušení odkladu výkonu trestu odňatia slobody zo 14. júla 2014 neobsahovalo poučenie a aj „ustanovený zvolený obhajca“ podal proti nemu sťažnosť oneskorene, najvyšší súd s poukazom na § 16 ods. 1 písm. j) zákona č. 549/2011 Z. z. predmetné rozhodnutia uznať nemohol. Vychádzajúc z tohto sa súd ďalšími odvolacími námietkami prokurátorky (pozn. týkajúcimi sa toho, či peňažná suma, ktorú mal odsúdený uhradiť, je porovnateľná s peňažnou sankciou podľa zákona č. 183/2011 Z. z., resp. námietkami o ne/aplikácii § 16 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z.) nezaoberal. Kvôli úplnosti ale upozorňuje, že „nedostatky“, ktoré prokurátorka namieta a na ktoré krajský súd poukázal v nadväznosti na odôvodnenie najvyššieho súdu, boli formulované len v rámci obiter dicta a nenašli reflexiu vo výrokovej časti rozsudku z 13. októbra 2017.

Na podklade týchto skutočností rozhodol najvyšší súd tak, že odvolanie prokurátorky podľa § 518 ods. 4 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.